

Odstoupení od smlouvy

Považovali-li účastníci v nájemní smlouvě za přiměřenou dobu k poskytnutí technicky náročného zařízení do nájmu (včetně správného umístění do prostor žalované spolu s proškolením personálu), tedy ke splnění závazku dobu šesti týdnů, která byla o čtyři týdny zkrácena nedostatkem součinnosti žalované při určení místa instalace, pak sedmidenní dodatečná lhůta poskytnutá žalovanou je dobou příliš krátkou, tedy nepřiměřenou.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 272/2016, ze dne 27.7.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně XEROX CZECH REPUBLIC s. r. o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. A.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu obrany, se sídlem v P., o 19.071.190,26 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 22/2008, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2015, č. j. 30 Co 522/2014-410, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2015, č. j. 30 Co 522/2014-410, se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 3. 7. 2014, č. j. 4 C 22/2008-329, rozhodl, že základ žalobního nároku na dlužné nájemné, náhradu ušlého zisku a skutečné škody je zcela opodstatněn. Rozhodl tak poté, co jeho předchozí mezitímní rozsudek ze dne 30. 11. 2010, č. j. 4 C 22/2007-157, byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2011, č. j. 30 Co 224/2011-272, s pokynem k vyřešení otázky platnosti odstoupení žalované od nájemní smlouvy. Soud prvního stupně vzal za podklad svého rozhodnutí skutkové zjištění, že žalobkyně se stala v rámci nové koncepce polygrafické výroby Ministerstva obrany vítězkou výběrového řízení na pronájem digitálního tiskového stroje a uzavřela proto dne 19. 4. 2005 se žalovanou smlouvu o pronájmu stroje DocuColor iGen3 s dokončovací linkou pro lepenou vazbu Bourg Perfect Binder 2005 na dobu určitou do 31. 12. 2008, přičemž předmět nájmu měl být instalován v prostorách žalované do 31. 5. 2005. Prostory pro umístění zařízení žalovaná poskytla až s několikátýdenním odstupem dne 12. 5. 2005 a žalobkyně v nich pak ještě musela provést úpravu elektroinstalace, takže místnost byla připravena k 18. 5. 2005. V průběhu května žalobkyně instalovala tiskové zařízení, dne 2. 6. 2005 byla dovezena dokončovací linka, skončena instalace a proškolení pracovníci žalované. Zaměstnanec žalobkyně e-mailem ze dne 3. 6. 2005 sdělil, že předání stroje je plánováno na 8. 6. 2005, neboť původní termín nelze pro zpoždění s dodáním dokončovací linky společností CT Bourg dodržet. Náměstek ministra obrany faxovou zprávou z téhož dne, která byla žalobkyni doručena dne 6. 6. 2005, reagoval sdělením, že lhůta pro instalaci nebyla dodržena, a žalobkyni se proto poskytuje dodatečná lhůta do 7. 6. 2005 s tím, že marným uplynutím této lhůty žalovaná odstupuje od nájemní smlouvy. Dne 8. 6. 2005 se žalobkyně pokusila předmět nájmu předat žalované, z jejíž strany se však k převzetí nikdo nedostavil. V listopadu 2005 žalobkyně od smlouvy odstoupila, celé zařízení demontovala a odklidila z prostor žalované. Soud dospěl k závěru, že odstoupení od smlouvy uzavřené podle § 663 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), bylo ze strany žalované neoprávněné, neboť ona zavinila nedodržení původního termínu dne 31. 5. 2005 tím, že její odpovědní zaměstnanci nebyli schopni včas určit a připravit vhodné prostory; vzhledem k náročnosti celé akce tak nebylo v možnostech zaměstnanců žalobkyně dříve předat dodaný, instalovaný a odzkoušený stroj včetně zaškolení obsluhy. Žalobkyně naopak plnila své povinnosti ze smlouvy, jakmile jí to bylo umožněno, což vylučuje jak její odpovědnost, tak oprávnění žalované

odstoupit od smlouvy. Od smlouvy proto naopak pro neplacení nájemného platně odstoupila žalobkyně 11. 11. 2005 a vznikl jí nárok na úhradu dlužného nájemného i nárok na náhradu škody vzniklé porušením nájemní smlouvy, jejíž výše bude předmětem dalšího dokazování.

Městský soud v Praze k odvolání žalované rozsudkem ze dne 19. 5. 2015, č. j. 30 Co 522/2014-410, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu o zaplacení 19.071.190,26 Kč s příslušenstvím zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Po zopakování dokazování a poučení žalobkyně podle § 118a odst. 3 o. s. ř. dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že by její prodlení s předáním předmětu nájmu bylo zapříčiněno výhradně žalovanou, byť ta byla skutečně v prodlení s předáním vyhovující místnosti. V nájemní smlouvě nebylo uvedeno žádné datum, v němž měla žalovaná odpovídající prostory předat, a trvala-li instalace tiskárny čtrnáct dní a započalo-li se ihned poté s instalací dokončovací linky, která trvala jeden až dva dny, pak žalobkyni nic nebránilo splnit dodatečnou lhůtu, kterou jí žalovaná stanovila ve faxové zprávě ze dne 3. 6. 2005. Žalobkyně přitom až 7. 6. 2005 v 15:39 hodin, tedy nikoli v pracovní době, jak bylo sjednáno v nájemní smlouvě, zaslala faxovou zprávu, v níž žalovanou informovala o připravenosti tiskového zařízení k předání. Z provedených důkazů plyne, že dodatečná lhůta nebyla poskytnuta v rozsahu jednoho, ale sedmi dnů. Ačkoli se žádná verze rozporných skutkových tvrzení neprokázala, nebylo by možné stanovenou dodatečnou lhůtu pokládat za nepřiměřenou, pokud by se žalovaná, „byť neoficiálně“, dozvěděla, že tiskové zařízení je připraveno pro předání k 7. 6. 2005. Proto nelze na jejím postupu shledat cokoli šikanózního nebo rozporného s dobrými mravy. Současně ovšem nelze mít za prokázané, že k uvedenému datu byla digitální tiskárna skutečně připravena k předání, jestliže by byla připravena až k 8. 6. 2005, pak by již žalovanou povinnost zařízení převzít nestíhala, neboť nájemní smlouva zanikla koncem předchozího dne odstoupením od smlouvy. Odvolací soud se nepovažuje být vázán rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 15. 4. 2008, č. j. 7 C 24/2006-133, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2009, č. j. 54 Co 309/2008-130, a v němž byla ve sporu mezi týmiž účastníky o zaplacení smluvní pokuty dovozena odpovědnost žalované za prodlení s předáním tiskového stroje, neboť pro nynější řízení nelze přeceňovat význam rozhodnutí, v němž nebyly zkoumány otázky důvodnosti a platnosti odstoupení od nájemní smlouvy a naplnění předpokladů odpovědnosti žalované za tvrzenou škodu. Jestliže se tedy žalobkyni nepodařilo prokázat, že prodlení bylo způsobeno výhradně žalovanou, nelze ani mít za to, že žalovaná od nájemní smlouvy odstoupila podle ustanovení § 517 odst. 1 obč. zák. neplatně a že by následně porušovala svou povinnost řádně hradit nájemné. Nebyl tak naplněn jeden z předpokladů odpovědnosti za tvrzenou škodu.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, resp. která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Odvolací soud nesprávně posoudil otázku odstoupení od nájemní smlouvy, neboť dodatečná lhůta pouhého jednoho dne, kterou žalovaná poskytla dne 6. 6. 2005 žalobkyni, nebyla lhůtou přiměřenou. Její běh je totiž nutné počítat od okamžiku, kdy se její stanovení dostalo do dispozice žalobkyni. I pokud by byla lhůtou sedmidenní, tedy pokud by běžela již od okamžiku prodlení, byla by stále nepřiměřeně krátkou a její zmeškání o jediný den by nemohlo dát žalované právo odstoupit od smlouvy uzavírané na dobu čtyř let. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu namítá, že smyslem dodatečné lhůty je poskytnout dlužníkovi určitý reálný časový prostor, ve kterém by mohl svůj závazek dodatečně splnit, a tím i odvrátit možnost odstoupení od smlouvy, což se však v tomto případě záměrně nestalo. Dodatečná lhůta byla stanovena tak, aby nemohla být ze strany žalobkyně dodržena, proto nejenže žalovaná neodstoupila od smlouvy platně, ale její jednání je také zneužitím práva, je v rozporu s dobrými mravy a je šikanózní. Namítá dále, že i závěr o neunesení důkazního břemene je v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, lze jej učinit pouze tehdy, jestliže zhodnocení důkazů, které byly provedeny, neumožňuje soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka řízení, ani o tom, že by bylo nepravdivé. Navíc žalobkyni

nebyl dán dostatečný prostor, aby předložila poslední z navržených důkazů. Nakonec namítá, že odvolací soud byl povinen se řídit rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci sp. zn. 7 C 24/2006, protože předchozí rozhodnutí o věci je pro vyřešení předběžné otázky v následném řízení závazné. Navrhuje proto, aby byl napadený rozsudek odvolacího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání označila rozsudek odvolacího soudu za věcně správný. Žalobkyně neprokázala, že by se dostala do prodlení jen a pouze z důvodu prodlení žalované s předáním vhodných místností. I kdyby toto tvrzení prokázala, stejně by byla v prodlení s předáním předmětu nájmu, neboť ke sjednanému termínu neměla část zařízení k dispozici. Žalovaná souhlasí rovněž se závěrem odvolacího soudu, že dodatečná lhůta k plnění v délce sedmi dnů byla přiměřená, a navrhuje proto, aby bylo dovolání zamítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť při řešení hmotněprávní otázky odstoupení od smlouvy podle § 517 odst. 1 obč. zák. se odvolací soud za daných skutkových okolností odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání je proto i důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Vzhledem k ustanovením § 3028 odst. 3 a § 3079 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, účinného od 1. 1. 2014, se věc posuzuje podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále opět jen „obč. zák.“), neboť jde o právní poměry vzniklé před 1. 1. 2014.

Podle ustanovení § 517 odst. 1 obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Jestliže jej nesplní ani v dodatečně přiměřené lhůtě věřitelem mu poskytnuté, má věřitel právo od smlouvy odstoupit; jde-li o plnění dělitelné, může se odstoupení věřitele za těchto podmínek týkat i jen jednotlivých plnění.

Podle této úpravy v případě prodlení dlužníka se splněním jeho smluvní povinnosti je neopomenutelnou podmínkou pro odstoupení od smlouvy poskytnutí dodatečně přiměřené lhůty věřitelem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2001, sp. zn. 22 Cdo 989/99, publikován pod C 292 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále též jen „Soubor“). Věřitel není v takovém případě povinen dlužníka upomínat ani jej informovat o délce lhůty, kterou mu dává k dispozici, a po uplynutí přiměřeně dlouhé doby od splatnosti dluhu je oprávněn od smlouvy odstoupit, aniž by předtím musel dlužníkovi sdělit délku dodatečné lhůty ke splnění dluhu (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1641/2006, Soubor C 4681, nebo ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4885/2009). Z toho plyne, že pro posouzení dané věci není významné, kterého dne se žalobkyně dozvěděla o délce dodatečné lhůty, tedy zda měla k dispozici pouhý jeden den (jak tvrdí ona) či více dnů (od 3. 6. 2005, kdy jí byla adresována faxová zpráva), neboť dodatečná lhůta vždy začíná plynout již okamžikem prodlení dlužníka bez ohledu na to, zda a kdy se dlužník dozví, že věřitel zvolil postup podle § 517 odst. 2 obč. zák. a dodatečnou lhůtu stanovil.

Přestože její délku určuje sám věřitel, dodatečná lhůta musí být (objektivně vzato) přiměřeně dlouhá k tomu, aby bylo vůbec možno dluh splnit. Délka lhůty není zákonem stanovena a v každém konkrétním případě musí být její přiměřenost posouzena s přihlédnutím k charakteru závazku,

zejména k původní lhůtě pro splnění závazku, ke složitosti či náročnosti plnění a rovněž i vzhledem ke stavu či stádiu, v jakém se povinnost dlužníka plnit nachází v době vzniku jeho prodlení. Nepředpokládá se tedy, že by dlužník teprve po splatnosti začal s přípravou ke splnění dluhu, takže dodatečná lhůta může být logicky kratší než lhůta objektivně potřebná nebo obvyklá k opatření a poskytnutí plnění věřiteli (srov. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, str. 1548). Na druhou stranu tam, kde dlužník činí kroky k plnění nebo kde je zřejmé, že plnění jako takové není ohroženo, je opodstatněný požadavek, aby dodatečná lhůta dávala reálný prostor k dokončení plnění.

Podle § 520 obč. zák. k prodlení dlužníka nedojde, jestliže věřitel včas a řádně nabídnuté plnění od něho nepřijme nebo mu neposkytne součinnost potřebnou ke splnění dluhu. Jde-li o plnění věci, nese věřitel nebezpečí její ztráty, zničení nebo poškození.

Prodlení dlužníka (*mora debitoris*) nemůže nastat v případě prodlení věřitele (*mora creditoris*). Jeden ze dvou případů, kdy po dobu prodlení věřitele nedochází k prodlení dlužníka, popř. vznikem prodlení věřitele přestává být dlužník v prodlení, nastává tehdy, jestliže věřitel neposkytl dlužníku součinnost potřebnou ke splnění dluhu. Takovou součinností se rozumí součinnost potřebná v době stanovené ke splnění, tedy v době splatnosti pohledávky. Zda a popřípadě jaké součinnosti věřitele je třeba ke splnění dluhu dlužníkem v době jeho splatnosti, je nutné posoudit podle obsahu závazku. Kromě součinnosti stanovené zákonem či sjednané smluvně může jít o různé úkony věřitele, bez nichž nelze závazek splnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. 33 Cdo 2131/2009, Soubor C 10265).

V projednávané věci bylo zjištěno (skutkovými zjištěními je podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolací soud vázán a jejich správnost nepodléhá dovolacímu přezkumu), že smlouva o nájmu digitálních tiskových strojů byla uzavřena dne 19. 4. 2005 a že místo plnění bylo určeno jen adresou objektu žalované, nikoliv vymezením konkrétní místnosti, kam měl být předmět nájmu umístěn (bod 6.1 smlouvy). Žalobkyně měla povinnost předmět nájmu poskytnout nejpozději do 31. 5. 2005, přičemž šlo o celkovou instalaci moderního tiskového stroje spolu s vázacím zařízením do prostor žalované objednatelky, vyžadující zaškolení jejích zaměstnanců. S pracemi potřebnými pro uvedení předmětu nájmu do provozu započala žalobkyně až po 12. 5. 2005, kdy jí žalovaná označila konkrétní místnost, přičemž dobu do 18. 5. 2005 si vyžádala technická úprava prostor pro umístění zařízení.

Z toho je zřejmé, že povinnost žalobkyně poskytnout předmět nájmu byla poměrně složitým technickým úkonem, vyžadujícím určitý čas, s čímž ostatně počítal i sjednaný termín plnění. Dále není pochyb o tom, že po část doby stanovené ke splnění této povinnosti neposkytovala žalovaná dostatečnou součinnost (s důsledky upravenými v § 520 obč. zák.), neboť neurčila konkrétní prostory, kam má žalobkyně předmět nájmu instalovat a uvést do provozu. Takovou povinnost součinnosti žalovaná nepochybně měla, neboť bez označení místnosti, kam v rámci smlouvou označeného objektu má být předmět nájmu umístěn, nemohla žalobkyně svou povinnost splnit. Z původní sjednané doby šesti týdnů určené pro splnění závazku tak mohla žalobkyně pro svou činnost ve skutečnosti využít jen dva, neboť opožděně určený prostor musela ještě technicky upravit před tím, než bylo možno přistoupit k instalaci přístrojů. K datu splatnosti závazku (31. 5. 2005) již neposkytování součinnosti žalovanou nepokračovalo, nelze tedy dovodit, že by ustanovení § 520 obč. zák. vylučovalo, aby se žalobkyně s plněním své povinnosti dostala do prodlení. Od 1. 6. 2005 byla proto žalovaná oprávněna postupovat podle § 517 odst. 1 věty druhé obč. zák., tedy stanovit přiměřenou dodatečnou lhůtu ke splnění povinnosti a v případě jejího nedodržení od smlouvy odstoupit, k čemuž přistoupila.

Dovolací soud nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že sedmidenní dodatečná lhůta, po jejímž uplynutí žalovaná od nájemní smlouvy odstoupila, představovala v posuzovaných souvislostech

přiměřenou dobu ve smyslu § 517 odst. 1 věty druhé obč. zák. I když k datu 31. 5. 2005 již žalovaná nebyla v prodlení, je třeba k její předchozí nesoučinnosti, která měla nepochybný vliv na možnost včasného splnění povinnosti žalobkyně, přihlídnout právě při úvaze o přiměřenosti délky dodatečné lhůty k plnění. V situaci, kdy dvě třetiny sjednané doby k plnění žalobkyně trvala nedostatečná součinnost žalované, která čtyři týdny nevytvořila podmínky umožňující žalobkyni započít s potřebnými pracemi k instalaci technicky složitějšího zařízení, je prodloužení doby plnění o další jediný týden zjevně nedostatečné. To pak platí zejména s ohledem na to, že bylo zřejmé (žalovaná jako vlastník předmětných prostor musela mít o stavu prací přehled a žalobkyně ji o plánovaném předání předmětu nájmu ke dni 8. 6. 2005 informovala přípisem ze dne 3. 6. 2005), že žalobkyně svou povinnost po odpadnutí zmíněné překážky začala plnit a že intenzivně činila kroky potřebné k předání předmětu nájmu, včetně zaškolení obsluhy z řad zaměstnanců žalované. Nejde tedy o shora zmíněný případ, že by teprve po uplynutí lhůty splatnosti začal dlužník plnit. Z okolnosti, že žalobkyně zvládla instalaci tiskařského stroje ve zkrácené době dvou týdnů, nelze vyvozovat, že mohla zvládnout v době jednoho až dvou dnů též instalaci dokončovací linky, jestliže šlo o technické zařízení dodávané z centrálních skladů nadnárodní firmy v jiné zemi v návaznosti na dodávku předchozí. Okolnost, že ve sdělení o opožděném termínu dodání předmětu nájmu poukázala žalobkyně na údajnou prodlevu s dodáním druhé části zařízení, nemění nic na tom, že její prodlení bylo výrazně kratší než předchozí nesoučinnost žalované.

Protože ke sjednanému datu splnění byla významná část zařízení instalována a plné předání objednatelce záviselo na dokončení celé linky o vázacího zařízení, které bylo dodáno dva dny poté, byl reálný předpoklad, že předmět nájmu bude předán jen s několikadenním zpožděním (fakticky tak bylo možno učinit ke dni 8. 6. 2005). Považovali-li účastníci v nájemní smlouvě za přiměřenou dobu k poskytnutí technicky náročného zařízení do nájmu (včetně správného umístění do prostor žalované spolu s proškolením personálu), tedy ke splnění závazku dobu šesti týdnů, která byla o čtyři týdny zkrácena nedostatkem součinnosti žalované při určení místa instalace, pak sedmidenní dodatečná lhůta poskytnutá žalovanou je nepochybně vzhledem ke všem uvedeným okolnostem dobou příliš krátkou, tedy nepřiměřenou. Žalovaná proto nebyla oprávněna po uplynutí této doby od smlouvy odstoupit.

Za této situace není zapotřebí zabývat se námitkami dovolatelky proti závěrům odvolacího soudu o souladu jednání žalované s dobrými mravy a o neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně ani jejími výhradami, že se odvolací soud nepřidržel závěrů vyjádřených v citovaném rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 3. Přesto lze obecně uvést, že vázanost soudu jiným soudním rozhodnutím je ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. podmíněna výrokem takového rozhodnutí, tedy pravomocným rozhodnutím o určitém nároku mezi konkrétními účastníky. Řešení otázky, která nebyla přímo předmětem sporu v jiném řízení a o níž proto jiný soud nerozhodoval ve výroku, nýbrž se s ní (jako s otázkou předběžnou) pro účely svého rozhodnutí vypořádal toliko v odůvodnění svého rozhodnutí, pro soud v jiném řízení závazné není (srov. zejména rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2000, sp. zn. 25 Cdo 5/2000, publikován pod č. 48/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a ze dne 3. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 4004/2011, Soubor C 13750).

Lze uzavřít, že žalovaná neodstoupila platně od nájemní smlouvy, proto nebylo-li následně hrazeno smluvené nájemné, vznikl žalobkyni nárok na úhradu dlužného nájemného. Vyloučen není ani vznik nároku na náhradu škody, neboť neplatné odstoupení od smlouvy může zakládat odpovědnost za škodu, pokud druhé straně v příčinné souvislosti s ním vznikla majetková újma. Nejen výši škody, ale i splnění dalších podmínek odpovědnosti za škodu bude zapotřebí zjistit v dalším řízení. Podmínkou vydání mezitímního rozsudku, k němuž přistoupil soud prvního stupně, je zjištění opodstatněnosti základu nároku, tedy u náhrady škody všech podmínek odpovědnosti s výjimkou výše škody. Soud prvního stupně se ovšem nezabýval povahou jednotlivých uplatněných dílčích nároků a nevyložil, zda žalobkyní vymezené nároky tyto podmínky splňují.

Protože je uplatněný dovolací důvod naplněn, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.). Právní názor o neplatnosti odstoupení od nájemní smlouvy ze strany žalované vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v dalším řízení soud posoudí podmínky vzniku uplatněných nároků a určí výši plnění či náhrady.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)